

Sygn. akt **IV Ka 210/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla (sprawozdawca)

SO Małgorzata Bonisławska-Kania

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Katarzyny Lisowskiej-Konieczny - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 24 maja 2018 r.

sprawy **D. N.** s. R. i M., ur. (...) w miejscowości P.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 11 grudnia 2017 roku sygn. akt IX K 61/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Małgorzata Bonisławska-Kania SSO Mariola Urbańska-Trzecka SSO Włodzimierz Hilla

Sygn. akt: IV Ka 210/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z 11 grudnia 2017 r. r. (sygn. akt IX K 361/17) uznał oskarżonego **D. N.** za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 286 §1 k.k., a polegającego na tym, że 10 listopada 2015 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 530 zł w ten sposób, że za pośrednictwem portalu sprzedażowego (...) wystawił na sprzedaż telefon komórkowy S. G. (...) za kwotę 530 zł, a następnie po otrzymaniu zapłaty na wskazane konto nie przekazał W. P. przedmiotu sprzedaży, wprowadzając go w błąd co do zamiaru wykonania umowy, czym spowodował straty w wysokości 530 zł na szkodę W. P..

Na podstawie cyt. wyżej przepisu ustawy wymierzono oskarżonemu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 §1 k.k. zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 530 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie odnośnie kosztów obrony z urzędu, a także sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji przez obrońcę oskarżonego, który – powołując się na podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 2 k.p.k. - wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności art.art.: 4, 5 §2, 7 i 410 k.p.k. poprzez przyjęcie na podstawie zebranych dowodów, na skutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz zasady domniemania niewinności, popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

W konkluzji apelujący wniósł o zamianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powyższa apelacja jawiła się jako bezzasadna, wobec czego zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

Sąd pierwszej instancji w sposób w pełni **należyty** przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, po czym poczynił jak najbardziej **trafne** ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu, jaki przypisano mu w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Sąd orzekający wskazał na dowody, których wymowa i ich wartość dowodowa uczynione zostały podstawą ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, a także z jakich powodów nie uznał dowodów przeciwnych, a więc w istocie jedynie prostego zaprzeczenia swemu sprawstwu przez oskarżonego, nie składającego jakichkolwiek dalszych wyjaśnień w sprawie (k. 102). Z treści uzasadnienia zatem w sposób jednoznaczny, przejrzysty i całkowicie zrozumiały wynika zatem, **dlaczego zapadł taki właśnie wyrok**. Przedstawiona ocena dowodów w żadną miarą nie jest obciążona mankamentem dowolności, nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, niechybnie uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania, jak najbardziej uprawnienie **korzystając z ochrony** przewidzianej właśnie treścią przepisu art. 7 k.p.k. **Sąd odwoławczy w powyższym zakresie z tą argumentacją, jaka została tamże przywołana, w pełni się utożsamia i się do niej odwołuje**, nie dostrzegając zatem konieczności ponownego szczegółowego jej przytaczania.

Odnosząc się zaś do treści zarzutu odwoławczego w gruncie rzeczy pozostaje jedynie skonstatować, że znamionuje go **wyłącznie polemiczny** charakter wobec argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W treści apelacji nijak **nie sposób jest doszukać się** uzasadnienia dla sformułowanej przez obronę tezy, jakoby do wydania przedmiotowego wyroku doszło z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz zasady domniemania niewinności. Treść niniejszej apelacji sprowadza się praktycznie tylko i wyłącznie do przywołania kilku judykatów o nader ogólnikowym charakterze, bez jakiegokolwiek odniesienia się do stanu dowodów przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania, co praktycznie **uniemożliwia** Sądowi odwoławczemu podjęcie jakiegokolwiek polemiki ze stanowiskiem skarżącego, która mogłaby mieć w jakimkolwiek stopniu i zakresie merytoryczny charakter.

W konsekwencji, jak wspomniano, autora apelacji pozostaje ponownie odesłać do całej tej argumentacji, jaka przywołana została przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku.

O kosztach obrony za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto stosownie do treści § 17 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714).

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzeczono po myśli art. 636 k.p.k., a także art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. Nr 49, poz. 83 ze zmianami), nie znajdując dostatecznych podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia tychże kosztów.